

Arrest

nr. 203 208 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 3 augustus 2004 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), voor toeristische doeleinden. Het gevraagde visum wordt op ongekende datum geweigerd.

1.2. Op 18 juni 2008 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), ditmaal voor familiebezoek. Het gevraagde visum wordt op 9 oktober 2008 geweigerd.

1.3. Op 21 december 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), opnieuw voor familiebezoek. Het gevraagde visum wordt op 22 februari 2010 geweigerd.

1.4. De verzoekende partij wordt op 8 februari 2015 bij een politionele controle aangetroffen in illegaal verblijf. Eveneens op 8 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De verzoekende partij dient op 3 mei 2016, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De verzoekende partij dient op 10 november 2016, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 9 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De verzoekende partij dient op 24 mei 2017, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 23 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die op 28 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2017 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [E.B.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.04.1985

Geboorteplaats: Aklim

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.05.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [K.A.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit

ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'administratief attest' n°922/PAK dd. 06.06.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene, de referentiepersoon, als een derde broer (zijnde [K.I.] – zie OV [...]) tot voor hun vertrek uit Aklim allen woonachtig waren op het adres van hun beide ouders. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat dit attest geen exacte data vermeld, zodat uit dit attest niet blijkt of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 31.08.2015 ononderbroken in België woonachtig is, komende van Amsterdam/Nederland. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn. Voor zover de gegevens van het voorgelegde attest dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.
- 'certificat de charge de famille' n°310/C.A.A.K. dd. 05.04.2016 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten stellen dat de referentiepersoon zowel betrokkene als [K.I.] ten laste heeft: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de inhoud van dit attest niet afdoende gestaafd wordt door de overige voorgelegde documenten. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaring Populair bank Oujda dd. 19.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 24.03.2010 en 03.07.2010 een storting ontving vanwege de referentiepersoon: echter, deze twee geldstortingen zijn te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewezen geldstoringen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene uit de periode juli 2016-2017: echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaringen op eer dd. 30.11.2016 en 22.05.2017 vanwege zowel de vader van de referentiepersoon, betrokkene en [K.I.] (OV[...]), als vanwege derden, waarin ze verklaren dat de referentiepersoon geld verzond naar zijn vader om te voorzien in de noden van zijn broers, zijnde betrokkene en [K.I.]. Uit het voorgelegde overzicht van geldstortingen via Western Union blijkt weliswaar dat de referentiepersoon in 2010 maandelijks geld overschreef naar zijn vader; er werd echter niet aangetoond dat deze sommen overhandigd werden aan betrokkene en [K.I.] (OV [...]), of dat deze sommen bedoeld waren om te voorzien in de noden van beiden.
- 'certificat de non propriete' n°7189/C.F./40 dd. 08.06.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit; 'attestation administrative' n°579 dd. 04.05.2016 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek in 2011 geen inkomsten had in Aklim: er dient opgemerkt te worden dat dit attest niets zegt over eventuele inkomsten buiten Aklim, noch over eventuele inkomsten uit de periode na 2011 – tot aan de aflevering van het attest.
- attesten dd. 02.06.2016 en 14.06.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Deerlijk.
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart – mei 2016
- deelcertificaat Nederlandse les en inburgeringscontract dd. 02.06.2016, op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 03.05.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn aangehaalde onvermogen niet afdoende heeft aangetoond, en dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de

aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verwoordt het middel als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.1.2.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.1.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij dit middel enkel lijkt te betrekken op de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het wordt dan ook in eerste instantie onderzocht wat deze bestreden beslissing betreft.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan

de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer, de referentiepersoon.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32)

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of

familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familielevens dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat hier niet speelt daar het in casu gaat om een eerste toelating tot verblijf. De Raad herhaalt verder dat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet blijkt dat in het kader van de eerste bestreden beslissing een concrete belangenafweging zich opdrong.

2.1.2.3. In zoverre de verzoekende partij met haar middel alsnog ook de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat in deze beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”* Met haar voornamelijk theoretisch betoog weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familielevens, waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij ten opzichte van haar broer niet of onvoldoende blijkt. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familielevens als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins concreet aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Zij weerlegt daarenboven het gestelde in deze bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in haar herkomstland. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België en ziet geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar broer met de Nederlandse nationaliteit niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de Nederlandse broer aan Marokko, de familiebanden niet kunnen onderhouden. De Raad benadrukt verder dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang, zodat de verzoekende partij niet ernstig is waar zij stelt dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van beslissingen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er wordt geen enkel

concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

2.1.2.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de art. 47/1, 2° en art. 47/3 §2 Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag verblijfskaart wordt geweigerd gezien verzoeker niet bewezen heeft dat hij ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Art. 47/1 Vw. stelt :

[...]

Art. 47/3 §2 Vw. stelt :

[...]

Dat verzoeker door het neerleggen van talrijke bewijsstukken heeft aangetoond dat hij wel degelijk in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en ten laste was van de referentiepersoon en nog steeds ten laste van de referentiepersoon is in België.

[...]

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de door verzoeker neergelegde attest “certificat de charge de famille”.

Verweerder weigert met dit bewijsstuk rekening te houden omdat uit dit attest niet zou blijken op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker ten laste wordt genomen van zijn broer en dat de inhoud niet voldoende gestaafd wordt door de overige voorgelegde documenten.

Verzoeker wil in eerste instantie opmerken dat verweerder onterecht weigert voormelde “certificat de charge de famille” te weerhouden als bewijsstuk dat verzoeker in het land van herkomst wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Immers het “certificat de charge de famille” vermeldt wel degelijk uitdrukkelijk dat op basis van een onderzoek uitgevoerd door de wijkagent kan gesteld worden dat de referentiepersoon wel degelijk verzoeker en zijn broer ten laste heeft.

Dat derhale uit het “certificat de charge de famille” wel degelijk blijkt op basis van welke gegevens de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Aklim, vroegere woonplaats van verzoeker in Marokko, heeft vastgesteld dat de referentiepersoon wel degelijk verzoeker en zijn broer in Marokko ten laste had.

In tweede instantie wil verzoeker opmerken dat verweerder aangaande dit attest verder onterecht stelt dat de inhoud ervan niet voldoende gestaafd wordt door de overige voorgelegde documenten.

Verzoeker heeft immers talrijke verklaringen neergelegd waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de referentiepersoon geld overschreef naar verzoekers vader om te voorzien in het onderhoud van verzoeker en zijn broer. Tevens heeft verzoeker een overzicht van geldstortingen via Western Union door de referentiepersoon aan verzoekers vader, geldstortingen aan verzoeker vanwege verzoekers broer en officiële Marokkaanse documenten waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende eigendommen bezit en geen inkomsten had in het arrondissement neergelegd.

Verzoeker is van oordeel dat voormelde documenten wel degelijk het attest “certificat de charge de famille” staven.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met de door verzoeker neergelegde stukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

[...]

Dat tenslotte verweerder nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van verzoeker niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van manifeste beoordelingsfout.”

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen.

De verzoekende partij wordt zo een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Hij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geduid dat niet blijkt dat verzoekende partij onvermogen was in haar herkomstland voor haar vertrek en evenmin dat zij op dat ogenblik in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Specifiek wordt er over het neergelegde administratief attest van 6 juni 2016 dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot voor hun vertrek uit Aklim woonachtig waren op het adres van hun ouders allereerst geduid dat dit attest geen exacte datum vermeldt, waardoor niet blijkt of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt op dat, gelet op de gegevens van het Rijksregister, de referentiepersoon sinds 31 augustus 2015 ononderbroken in België woont, komende uit Nederland, zodat van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging geen sprake kan zijn. Zelfs voor zover op basis van dit stuk een begin van bewijs moet worden aanvaard, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat het feit dat de broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet worden aangetoond. De verzoekende partij heeft ook een 'certificat de charge de famille' van 5 april 2016 voorgelegd waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten stellen dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt evenwel op dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke concrete gegevens zij deze vaststelling hebben gedaan. Hij oordeelt dat dit stuk dan ook is te beschouwen als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Hij merkt ook op dat de inhoud van het attest onvoldoende wordt gestaafd door de andere voorgelegde documenten. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt ook wat de overige stukken betreft, onder meer bewijzen van stortingen, verklaringen op eer, betalingen aan de Lijn en loonfiches, gemotiveerd waarom deze niet voldoende aantonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of reeds ten laste was van de referentiepersoon. Hij oordeelt dat twee geldstortingen, op 24 maart 2010 en op 3 juli 2010, te beperkt en onvoldoende recent zijn om als voldoende bewijs te worden aanvaard. De bewijzen van geldstortingen in de periode 2016-2017 en de aanrekeningen van De Lijn worden niet aanvaard, omdat deze betalingen dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België. Inzake de betalingen die de referentiepersoon in 2010 deed aan zijn vader in Marokko wordt geoordeeld dat niet blijkt dat deze sommen waren bedoeld om te voorzien in de noden van de verzoekende partij of aan haar werden doorgegeven. Inzake de attesten dat de verzoekende partij geen onroerend goed heeft in haar herkomstland en voor haar vertrek in 2011 in Aklim aldaar geen inkomsten had, wordt opgemerkt dat dit niets zegt over eventuele inkomsten buiten Aklim en evenmin over eventuele inkomsten uit de periode 2011 tot aan de aflevering van het attest in 2016.

De verzoekende partij betoogt dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan haar niet worden aanvaard als bewijs dat zij nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft evenwel op duidelijke

wijze gesteld dat het bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland vereist dat de aanvrager het bewijs levert dat hij reeds van in het herkomstland ten laste is, zodat het enkele gegeven dat de aanvrager in België, tijdens zijn precair verblijf alhier, ten laste komt van de referentiepersoon niet kan volstaan. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt verder gemotiveerd in het licht van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden aangehaald als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen beide broers wordt betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Hij wijst erop dat het in casu niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt hij, verder geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk duidelijke bewijzen heeft voorgelegd dat zij in haar land van herkomst, in casu Marokko, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en ten laste van hem was, alsook dat zij nog steeds ten laste is in België.

De verzoekende partij voert aan dat uit het neergelegde ‘*certificat de charge de famille*’ van 5 april 2016, in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden weigeringsbeslissing, wel degelijk wordt geduid op basis van welke concrete gegevens de lokale Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat zij ten laste is van haar broer met de Nederlandse nationaliteit. Zij wijst erop dat hierin wordt verwezen naar een onderzoek uitgevoerd door de wijkagent. In tweede instantie bekritiseert zij het motief dat de inhoud van dit stuk ook niet afdoende wordt gestaafd door de overige voorgelegde stukken. Zij wijst op de talrijke neergelegde verklaringen dat de referentiepersoon geld overschreef naar hun vader in Marokko om te voorzien in haar kosten, het overzicht van geldstortingen door de referentiepersoon aan hun vader via Western Union, de geldstortingen van de referentiepersoon aan haar en de attesten van de Marokkaanse autoriteiten dat zij geen onroerende goederen of inkomsten had in het arrondissement Aklim.

De Raad stelt allereerst vast dat de verzoekende partij met dit betoog niet aangeeft het eerste luik van de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing te betwisten, met name dat zij aan de hand van de

door haar voorgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verzoekende partij betoogt op algemene wijze het tegendeel, maar laat na haar standpunt ter zake nader toe te lichten. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot deze vaststelling is gekomen op basis van de voorliggende stukken.

Wat het tweede luik van de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing betreft, met name over de vraag of de verzoekende partij in het herkomstland ten laste is van de Unieburger, betwist de verzoekende partij verder op zich niet dat zij hiervoor het bewijs dient te leveren dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in haar land van herkomst was aangewezen op de financiële / materiële ondersteuning van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In casu vermocht de verwerende partij aldus de bewijswaarde van het voorgelegde “*certificat de charge de famille*” van 5 april 2016 te beoordelen en het komt de Raad nog niet kennelijk onredelijk voor waar werd geoordeeld dat een stuk afkomstig van de lokale Marokkaanse autoriteiten dat de verzoekende partij ten laste is van haar broer met de Nederlandse nationaliteit in België op zich genomen niet voldoende bewijskrachtig is waar het niet duidelijk is op basis van welke concrete gegevens deze autoriteiten zijn gekomen tot de daarin gedane vaststelling. Het gegeven dat dit stuk vermeldt dat het is opgesteld na een onderzoek door de wijkagent doet hier nog geen afbreuk aan. Dit gegeven laat nog steeds niet toe kennis te nemen van de concrete gegevens die dan hebben geleid tot de vaststelling dat de verzoekende partij ten laste zou zijn van de referentiepersoon. In het stuk wordt niet vermeld welk onderzoek de wijkagent heeft gedaan en welke gegevens in dit onderzoek van belang zijn geweest. Dit geldt des te meer waar dit stuk is opgesteld op een ogenblik dat lijkt te moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij, net als de referentiepersoon, reeds enige tijd in Europa verbleef. Zoals wordt geduid in de bestreden weigeringsbeslissing verblijft de referentiepersoon zo sinds 31 augustus 2015 ononderbroken in België, komende van Nederland. De verzoekende partij werd verder op 8 februari 2015 bij een politionele controle reeds aangetroffen in illegaal verblijf. Dit versterkt het belang om een concreet zicht te hebben op de feitelijke gegevens die hebben geleid tot de vaststelling door de lokale Marokkaanse autoriteiten op 5 april 2016 dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de beoordeling van het ten laste zijn een heel concrete en feitelijke beoordeling betreft waarin het cruciaal is dat er voldoende duidelijkheid bestaat omtrent de feitelikheden die de concrete zaak kenmerken. Het begrip “*ten laste*” heeft ook een heel specifieke betekenis in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten. De vaststelling blijft dan ook overeind dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat het niet duidelijk is op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten een dergelijke conclusie hebben getrokken te oordelen dat dit attest geen afdoende bewijs vormt voor het ten laste zijn in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij in tweede instantie het motief bekritiseert dat de inhoud van dit stuk ook niet afdoende wordt gestaafd door de andere voorgelegde stukken, gaat zij er verder aan voorbij dat in de bestreden weigeringsbeslissing ook wat deze documenten betreft op duidelijke wijze wordt gemotiveerd waarom deze evenmin kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Hiermee werd aldus ook aangegeven waarom deze niet volstaan om de inhoud van het ‘*certificat de charge de famille*’ te staven.

De stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij op 24 maart 2010 en op 3 juli 2010 worden als te beperkt en onvoldoende recent beoordeeld. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Wat de geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in de periode 2016-2017 betreft, wordt vastgesteld dat deze dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België en dus evenmin kunnen volstaan als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland. Dit wordt opnieuw niet betwist. Inzake de stortingen van de referentiepersoon aan hun vader in Marokko wordt vervolgens geoordeeld dat niet wordt aangetoond dat deze sommen werden overhandigd aan de verzoekende partij of werden gebruikt om te voorzien in haar noden. Opnieuw laat de verzoekende partij na concreet in te gaan op deze voorziene motivering. Zij toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om loutere verklaringen van naaste personen dat dit wel degelijk het geval zou zijn geweest

evenmin te aanvaarden als voldoende bewijs ter zake. Het betreft zo loutere verklaringen op eer die op vraag van de verzoekende partij door haar naasten zijn opgesteld. Ten slotte motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de attesten dat de verzoekende partij geen onroerend goed heeft in haar herkomstland en voor haar vertrek uit Aklim in 2011 aldaar geen inkomsten had, dat dit niets zegt over eventuele inkomsten buiten Aklim en evenmin over eventuele inkomsten uit de periode 2011 tot aan de aflevering van het attest in 2016. Deze attesten stellen zo inderdaad enkel dat de verzoekende partij in Aklim tot haar vertrek aldaar in 2011 geen inkomsten had, terwijl het onduidelijk is waar de verzoekende partij dan heeft verbleven tot haar vertrek naar Europa en wat haar inkomstsituatie op dat ogenblik dan was. Ook op deze motivering gaat de verzoekende partij niet concreet in. Deze laatste attesten tonen ook geenszins aan dat de verzoekende partij dan financieel of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze concreet ingaat op de telkens voorziene motivering en nergens concreet duidt op welke wijze de voormelde voorgelegde stukken, samen genomen met het '*certificat de charge de famille*' van 5 april 2016, dan alsnog een voldoende bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland kunnen inhouden. De verzoekende partij beperkt er zich in wezen toe op algemene wijze te stellen dat dit attest in combinatie met de andere stukken wel een voldoende bewijs van het '*ten laste zijn*' is, zonder zulks evenwel concreet aannemelijk te maken en aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling van de voorgelegde stukken niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk handelde.

In deze omstandigheden overtuigt de verzoekende partij niet dat het '*certificat de charge de famille*' alsnog voldoende wordt gestaafd door de overige neergelegde stukken. Zij weerlegt de voorziene motivering niet dat niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het herkomstland ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon.

De Raad herhaalt ten slotte dat de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk heeft gemotiveerd dat om het bewijs te leveren van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het herkomstland het bewijs moet voorliggen dat de verzoekende partij reeds van in haar herkomstland ten laste viel van de referentiepersoon. Zoals reeds werd gesteld, brengt de verzoekende partij geen argumenten aan ter weerlegging van dit uitgangspunt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het betoog van de verzoekende partij dat zij actueel in België, tijdens haar precair verblijf alhier, ten laste zou komen van de referentiepersoon afbreuk vermag te doen aan de bestreden weigeringsbeslissing. Zelfs indien dit het geval zou zijn, kan dit dan immers niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt niet.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij stelt als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.”

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., op een afdoende manier rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving en met verzoekers reeds met succes gevolgde Nederlandse taallessen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2.1. Het betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86 is niet dienstig. Immers valt zij, die zich in het kader van de thans voorliggende aanvraag beriep op een recht op gezinshereniging als broer van een Nederlandse onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Unieburgers. Het betoog dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, haar te horen over haar gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. De verwerende partij was immers in casu niet gebonden door de richtlijn 2003/86 en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

2.3.2.2. De Raad merkt op dat ook niet blijkt dat verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde

Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat de verwerende partij haar had moeten horen betreffende haar economische situatie alsook haar gezinssituatie, doch duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige economische situatie of gezinssituatie nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij haar aanvraag om gezinshereniging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.3.2.3. De verzoekende beroept zich ten slotte op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Zij stelt dat hierbij ook een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat dit onderdeel van het middel enkel nader wordt onderzocht wat de tweede bestreden beslissing betreft.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, en zoals vereist in voormelde wetsbepaling, rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Zo kan hierin het volgende worden gelezen: *“Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij ingeroepen gezins- of familieleven. Hij oordeelde dat de familieband met de Nederlandse broer in België, waar een bijzondere afhankelijkheidsrelatie niet blijkt, het nemen van de verwijderingsbeslissing niet in de weg staat. Hij stelde verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin gezondheidsproblemen blijken. Hij is zodoende tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan, in het licht van de voorgaande motivering, niet dienstig stellen als zou ter zake geen enkele afweging zijn gebeurd.

De verzoekende partij laat verder na om concreet in te gaan op de voorziene motivering. Zij toont aldus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst verder niet naar een in België opgebouwd privéleven waarmee specifiek rekening moet worden gehouden.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de voorgaande bespreking van de middelen, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij wijst

nog op door haar gevolgde Nederlandse taallessen in België, maar dit wijst nog niet op duurzame sociale banden of een diepgaande integratie in België. Hiermee toont zij ook geenszins aan dat zij niet langer in redelijkheid haar leven opnieuw kan opbouwen in haar herkomstland, zoals wordt gesteld in de tweede bestreden beslissing. Hiermee toont zij het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van deze beslissing nog niet aan.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS